

René Karvai a jeho cesta do Londýna za novým jícnem

Lidská síla, soudržnost, absence lhostejnosti vůči nepřízni osudu druhých. Význam těchto slov s úctou vnímá bývalý dlouholetý příslušník Celního úřadu pro Královéhradecký kraj René Karvai. Za významné pomoci blízkých, díky iniciativě Spolku celníků a finanční podpoře svých kolegů odjel do Londýna a podstoupil zde náročnou operaci, která jej vrátila do běžného života. Jeho příběh, v němž doslova bojoval o svoji existenci, začal na první pohled, řekněme, nevinně.

René, jak to celé začalo? Kdy jsi začal mít zdravotní problémy a vyhledal zdravotnickou pomoc?

V zimě roku 2019 jsem měl respirační potíže a byla mi provedena vyšetření, která měla vyloučit případný zápal plic. Výsledky v tomto směru byly negativní, avšak na jejich základě mi náhodští lékaři diagnostikovali brániční kýlu. Žádné zdravotní obtíže jsem do té doby neřešil. Standardní operační zákrok jsem podstoupil ve Fakultní nemocnici v Motole. Provázely jej nečekané komplikace, které vyústily až do podoby sepse ze zánětu mezihrudí, a jejichž hlavní příčinou bylo poškození jícnu během úkonu. Ještě téhož měsíce následovalo několik dalších operací, nebyly však úspěšné. Moje tělo bylo velmi vyčerpané a udržované v umělém spánku. Nakonec mi byl odebrán celý jícen a do krku umístěn vývod se sběrným sáčkem, který jsem musel průběžně vyprazdňovat. Lékaři mi k tomu vytvořili žaludeční stomii i vývod v oblasti lačnicku a těmito vývody jsem přijímal tekutiny a potravu.

Lékaři ti po těchto zákrocích sdělili relativně pozitivní prognózu. Jak přesně zněla?

Seznámili mě s řešením, kdy je možné vytvořit náhradní jícen z části tlustého střeva. Mělo se tak stát v lednu 2020, kdy jsem byl částečně zotaven po prodělaných operačních zákrocích. Přišel však covid a termín operace se přesunul na květen. Do motolské nemocnice jsem odjel s nadějí a pozitivně naladěm, probudil jsem se však v šoku, opět totiž se všemi umělými vývody z mého těla. Tlusté střevo nebylo dostatečně cévně zásobeno, aby mohlo být využito k transplantaci. Zamýšlený zákrok tedy nebylo možné provést. Čeští lékaři mi navíc v danou chvíli nedokázali nabídnout jiné východisko, dostupné v podmínkách České republiky, než celoživotní přijímání stravy enterální výživou.

Přízpusobit se novému způsobu přijímání výživy touto cestou muselo být pro tebe velmi náročné. Můžeš to čtenářům přiblížit?

Moje adaptace proběhla vzápětí po odstranění jícnu a vyšíti jícnové a žaludeční stomie, abych byl schopen samostatně fungovat v domácím prostředí bez asistujícího zdravotnického personálu. Po mém propuštění domů ale za několik týdnů došlo k nežádoucímu uvolnění hadičky a já se vrátil zpět do nemocnice, kde jsem se tentokrát učil ve dvouhodinových intervalech aplikovat potravu injekčními stříkačkami přes zavedenou hadičku přímo do žaludku. Hledali jsme také nejvhodnější sběrné sáčky, aby u vývodu do krku dobře držely. Představa, že



bych tímto způsobem měl každodenně fungovat, vlastně až do mé smrti, ve mně začala vyvolávat těžce depresivní stavy.

Vzhledem k tomu, že jsi tu se mnou, usměvavý, a na tvém těle nevidím připravené žádné hadičky ani sáček, jsi nakonec zjevně našel možnost, jak těžkou situaci řešit...

Ano, začali jsme hledat za hranicemi naší republiky. Velmi mi pomohl můj syn Honza, který studuje na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Aktivně pátral po dostupných informacích a sledoval aktuální dění v této oblasti. Potvrdil mi informaci, že je možné vytvořit náhradu jícnu v krajním případě také transplantací tenkého střeva, která je vzhledem k vysokému riziku podstatně náročnější. Vykonnávají ji s relativně pozitivními výsledky lékaři v Anglii či Spojených státech amerických. Kontaktoval vzápětí nemocnici v Londýně a informoval se o podmínkách mého případného přijetí. Sdělili mu, že úhradu samotného zákroku v částce okolo 60 000 liber požadují v hotovosti, s čímž mi byla ochotna pomoci Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra ČR následně po získaném dobrozdání motolské nemocnice. Náklady na přepravu a ubytování pro mě a můj doprovod však nehradila. Přesto jsem se loni v létě vypravil do britské metropole na osobní konzultaci.

A v tomto okamžiku už míříme k dobrovolné sbírce Celník v tísní, organizované Spolkem celníků. Jejím prostřednictvím se pro Tebe podařilo vybrat nemalou sumu peněz. Kolik korun to bylo a kdo stál u zrodu této myšlenky?

O svých zdravotních problémech jsem mluvil s kamarády. Zpočátku i ve smyslu, že se za nimi do práce brzy vrátím, na což jsem se velmi těšil, a v důsledku dalších



událostí s lítostí spatřoval jako nemožné. Můj vedoucí odboru kontrol Martin přišel s myšlenkou oslovit Spolek celníků se žádostí o zajištění finanční sbírky, která by mi pomohla financovat náklady spojené s operací v Londýně. Jeho předseda bezodkladně reagoval a veřejnou sbírku vyhlásil. Zapojili se do ní tehdy moji kolegové napříč celou celní správou. Vybraná částka 322 630 korun mě doslova ohromila. Jsem moc rád, že můžu alespoň touto cestou poděkovat a sdělit, že si nezištné pomoci mých kolegů velmi vážím. Děkuji i všem, kteří nepřispěli, ale mysleli na mě v dobrém. Přeji všem především hodně zdraví a štěstí.

Kdy jsi odletěl do Londýna a jak dlouhý čas jsi tam strávil? Povedlo se lékařům provést náhradu tvého poškozeného jícnu?

Do Londýna jsem odletěl loni v listopadu a strávil tam více než měsíc. Zákrok byl úspěšný. Hospitalizace však byla komplikována pomalejším hojením a přidruženou střevní infekcí. Pobyt byl dlouhý, ale naštěstí se protáhl asi jen o dva týdny od původního odhadu. Domů jsme se stihli vrátit pár dní před Štědrým dnem.

Jak bys zhodnotil péči v londýnské nemocnici?

Musím konstatovat, že je na dobré úrovni, stejně jako v naší zemi. Mezi nemocničním personálem se najdou lidé, kteří jsou méně příjemní, ale v péči většiny z nich jsem se cítil dobře a bezpečně. Za zmínku stojí, že tam pracuje mnoho cizinců různých barev pleti i vyznání.

Jak pokračovala tvá rekonvalescence v České republice?

Na londýnské kolegy navázali lékaři v pražském Motole. Prováděli mi testy těsnosti nového jícnu a zrušili žaludeční stomii. Na kontroly jsem jezdil do Prahy pravidelně každý měsíc. Už zanedlouho jsem pomalu zkoušel přijímat stravu nově vytvořeným jícnem. Jedl jsem polévky, kaše, rozmixované maso. Nyní dodržuji dietní omezení, zejména co se týče tučné stravy, sycených nápojů či alkoholu.

Máš za sebou spoustu cenných i nepříjemných zkušeností. Poslední roky pro tebe byly vyčerpávající. Jak se nyní cítíš?

Cítím se lépe, a to nejen po psychické stránce. Při zvládnání mého nelehkého zdra-

votního stavu sehráli velkou pozitivní roli má manželka a synové, hodně mi pomáhaly i občasné telefonické hovory s mými bývalými kolegy, kamarády i osobní setkání s nimi na celním úřadě. Nyní mi z těla nevytlázejí žádné hadičky, nemusím řešit výměnu a těsnost sběrných sáčků na krku. Stále mám bolesti na těle v místech, kde lékaři operovali, špatně se ohýbám nebo chodím po schodech, ale se stavy z minulých měsíců se to nedá srovnávat. Moje tělo postupně regeneruje. Přesto, že bývám brzy unavený a velmi pomalu přibírám na váze, se můžu volně pohybovat, chodit na procházky, bez obav a s příjemnými pocity se setkávat s mými kamarády a kolegy. Snažím se pomalu nabýt alespoň částečně zpět svou někdejší fyzickou kondici.

René, děkuji ti za rozhovor a přeji dobré zdraví. Přeji ti, aby ses stále cítil dobře, neměl žádné bolesti a i přes určitá omezení sis mohl naplno užívat každý další den tvého života.

Jitka Fajstavrová
CÚ pro Královéhradecký kraj